

Sygn. akt II CSK 21/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G. Oddział w K.
przy uczestnictwie M. K.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt VII Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego jako środek prawny nadzwyczajny przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego – przynajmniej ze swego założenia – do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materiałnych i procesowych) związanych z orzeczeniem wydanym przez sąd drugiej instancji. Oznacza to, przeto, że skarga kasacyjna nie otwiera przed stroną trzeciej instancji, której celem byłoby skorygowanie błędnego, w przekonaniu strony, skarżonego orzeczenia. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, kodeks postępowania cywilnego ogranicza podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta ostatnia przesłanka ma na celu wyeliminowanie z obrotu orzeczeń rażąco sprzecznych z prawem.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołała się na potrzebę wykładni art. 352, 176 § 1 i art. 172 § 2 k.c. jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie oraz wskazywała na przesłankę oczywistej zasadności skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego określenia nie tylko przepisu ustawy, który wymaga wykładni, ale wymaga nadto wskazania, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7). Powołane przez

skarżącą orzeczenia nie wskazują na występowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego rozbieżności w wykładni powołanych w skardze przepisów.

Nie ma też podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Ta przesłanka występuje wówczas gdy zasadność skargi kasacyjnej jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka, wówczas gdy każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Taka sytuacja również w sprawie nie ma miejsca. Można dodać, że z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia niezbitnie wynika, iż sąd, orzekając o nabyciu, przez zasiedzenie, z dniem 1 września 2003 r., „służebności przesyłu” miał na uwadze służebność gruntową, taką, jaką w tamtym porządku prawnym była służebność drogi koniecznej. Służebność, do zasiedzenia której przeto we wskazanej przez Sąd dacie doszło, była zatem służebnością, którą obecnie w orzecznictwie określa się mianem „służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu”. Jeżeli na tym tle powstała wątpliwość, może być ona usunięta przez Sąd Okręgowy drogą wykładni.

Zwrócić też należy uwagę, że istnienie potrzeby wykładni przepisów nie pozwala na równoczesne uznanie skargi za oczywiście uzasadnioną.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i § 7 pkt 3 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

aw

db